

Het Oranje-trompetje, Blaazende eenige liedjes, Op de geluckige omwending der publieke zaaken

,

bron

Het Oranje-trompetje, Blaazende eenige liedjes, Op de geluckige omwending der publieke zaaken.
J. H. Trop en S. en W. Koene, Amsterdam 1788.

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_ora005oran01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

**Het oranje-trompetje, blaazende eenige *liedjes*,
op de gelukkige omwending der publieke zaaken
in *Holland*.**

***Lied*, op de omwending in Nederland.**

***Stem*: Psalm LXVI.**

Zingt nu verheugd, ô Batavieren!
Nu gy, tot *lyfde* WILLEM's Eer,
U met Oranje mag versieren,
De Beulen stuiten 't nu niet meer,

Nu worden hier ook geen Schavotten
 Gebouwd, om dat men hem bemind,
 Wyl valschgenaamde Patriotten
 Gesteld zyn buiten 't Staatsbewind.

Zingt nu verheugd, ô Bato's Zoonen!
 Uw juichstem klimt ten hoogsten top,
 Gy ziet geen Onschuld meer beloonen
 Met Tuchthuis, geesselroê of strop;
 Gy ziet nu 't Recht niet meer verdraaijen,
 Gy hoord *de Post* en *Kruijer* niet,
 Met *Laster - kranten* leugens zaaijen,
 Als eertyds, tot uw zielsverdriet.

Nu ziet gy, tot uw smart, ô Christen!
 De Pesten van de Kerk en 't Land,
 Waardoor onëenigheên en twisten,
 En haat en nyd wierd voortgeplant,
 Niet meer in macht en eer verheven;
 In *Holland* word den naam van Recht
 Aan 't Onrecht nu niet meer gegeven,
 Nog Braaven straffen opgelegd.

Prins WILLEM word niet meer gelasterd,
 In 't openbaar, in Nederland,
 Door zulken, die, van deugd verbasterd,
 Hem noemen durfden *Dwingeland*;
 Nu ziet men ook niet meer ORANJE
 Weerstreeven met dat Burgerstaal,
 Waardoor, wel eer, een PHILIPS van *Spanje*
 Moest vry verklaaren *Leeuwendaal*.

Nu hoeft de Prins niet 't Hof der Staaten,
 Den *Haag* en *Hollands* Grondgebied,
 Met Kroost en Gade te verlaaten,
 De braave Belgen tot verdriet;
 Men ziet Regenten, die de Wetten
 Handhaaven, en hun plicht getrouw
 Volbrengen, niet van 't Raadhuis zetten,
 Door Snoodaarts, door gewapend Graauw.

De valschgenaamde Vaderlanders
 Zyn nu ontnomen haar geweer,
 Nu planten zy geen Oproer – standers,
 Nu dreigen zy geen Braaven meer
 Om met de wapens hen te dooden,
 Nu is gefnuikt haar dwingelandy,
 Het Moordrot zit vol angst in nooden,
 En Neêrlands Braaven juichen bly.

De Krygsliên worden tot verbreeken
 Van hunnen Eed nu niet verplicht,
 In 't Godshuis word, door Oproer – preeken,
 Het Vroome Volk nu niet ontsticht;
 De Leeraars, die steeds, met gebeden,
 Toen Vorst en Volk was in gevaar,
 Verënidg met de Vroomen streeden,
 Die looven God nu openbaar.

De dwangzucht is nu ook verstooven,
 De Muiters leggen aan een band,
 Nu roept men vry: *Oranje Boven!*
 De Vryheid is op nieuws geplant;

God schiep uit 't akeligste duister,
 Voor Neêrlands Braaven, 't helderst licht,
 Een licht, met zo veel glans en luister,
 Dat 't elk moet schitteren in 't gezicht.

Zingt dankend, vroome Bato's Zoonen!
 Die, toen Vorst WILLEM was in nood,
 Toen 't braaf genoemd wierd, hem te hoonen,
 Tot uw Verbonds – God schreijend vlood,
 En smeekte; "Vader hoor Uw Kindren,
 "Red *Nassau's* Vorst, red Land en Kerk,
 "Laat toch de macht der Snooden mindren,
 "Stel, tot ons heil, hun boosheid perk."

Wie moest niet van die wandaad beeven,
 Aan Neerlands Moeder, *Debora!*
 Door 't Vliegend Legertje bedreeven?
 Wanneer de schrandre SOPHIA
 Op *Hollands* Grondgebied kwam treden,
 Met oogmerk, om kon 't zyn, in 't Land
 Te doen herleeven rust en vrede,
 Wierd zy door 't Moordrot aangerand.

De Godheid zag die daad der Snooden
 Geheel niet onverschillig aan,
 Maar heeft Vorst FREDERIK geboden,
 Om 't hoon, zyn Zuster aangedaan,
 Ter hart te neemen, en te toonen
 Dat hy de dwangzucht, list en kragt,
 Van die ontaarde Bato's Zoonen,
 Kon fnuiken, door zyn Legermacht.

Men hoorde steeds dit Vloekrot schreeuwen;
 "Wy vreezen voor geen kruid nog lood,
 "Wy zullen dapper zyn als Leeuwen,
 "Wy zullen vegten tot de dood,
 "Wy zullen *Utrecht* niet verlaten,
 "Nog overgeeven in de hand
 "Van Burger-beulen, van Soldaaten,
 "Maar steeken eer de Stad in brand."

Doch, toen de Krygsliên kwamen nadren,
 Toen gingen zy op 't eerst gerucht,
 Vol bange vrees in hart en adren,
 Als laffe Bloodäarts, op de vlucht,
 Zo dat ze, in plaats van *Utrechts's* Wallen
 Te defendeeren, vol van schrik
 De wapens lieten nedervallen,
 En vlooden in een oogenblik.

Toen zongen *Utrecht's* braave Belgen,
 "JEHOVAH, die, door FREDERIKS Macht,
 "De Vorst, zyn Gemaalin en Telgen,
 "Wil redden, die de list en kragt
 "Der Dwingelanden wil verbreeken,
 "Die ons verlost uit doodsgevaar,
 "En gunstig heeft verhoord ons smeeken,
 "Zy nu geloofd in 't openbaar."

Toen juichden al de waare Vroomen,
 Verheugd van geest, in Nederland,
 "God doet het licht ten voorschyn komen,
 "Hy redde ons door Zyn regte hand,

„Hy doet de Landberoerders beeven,
 "En wil Vorst WILLEM heden weer
 "Met Gemaalin en Kroost doen leeven,
 "Tot Neerlands heil, in voor'ge eer.

Men zag de blyde *Haagenaaren*,
 Zo ras zy hoorden, dat de Vorst
 Zou komen, zig in order schaaren,
 En zingende, uit verruimde borst:
 "Vivat, lang moog Prins WILLEM leeve!
 "Die, door des Allerhoogsten Hand,
 "Word in zyn voor'ge stand verheven,
 "In ons gefolterd Vaderland."

Hier bleef 't niet by, men zag ontspannen
 De Paarden, en, geheel verheugd,
 In plaats van Paarden, trekken Mannen,
 Voor 't Vorstelyk Rytuig, vol van vreugd,
 Terwyl de Prins, door *Hollands* Staaten,
 Wierd in zyn Wettig Recht hersteld,
 Daar al de macht van die hem haaten,
 Door FREDERIKS macht was neêrgeveld.

Men zag de vreugde nog vermeerren,
 Toen 's Vorsten Kroost en Gemalin
 Na 's *Hage* kwamen wederkeeren,
 Elk zong, vervuld met waare min;
 "Vivat, WILHELMUS VAN NASSOUWEN!
 "Vivat, zyn Gemalin en Zaad!"
 Terwyl het Rytuig wierd door Vrouwen
 Getrokken, met een bly gelaat.

Men zag ook toen, in weinig dagen,
 Tot eer van NASSAU's Vorst, alom
 In 't Land, Oranje – strikken draagen;
 Men hoorde, in het Heiligdom,
 Veel Leeraars danken voor die zegen
 Die God aan *Vyfde* WILLEM schonk,
 Terwyl 't *Vivat*, op alle wegen,
 Elk Braaven in de ooren klonk.

Zo deed HY, die nooit zal veranderen,
 Verandering komen in ons Land,
 Tot vreugd der braave Nederlandren;
 Hy stelde, door zyn regte hand,
 De Landberoerders perk en paalen,
 Hy brak der Trotschen euvelmoed,
 En deed Prins WILLEM zegenpraalen,
 Tot smert van 't Armiaansch gebroed.

Juich nu verheugd, ô Neêrlands Vroomen!
 Daar *Vyfde* WILLEM is hersteld,
 Daar gy der Snooden moed zag toomen,
 Daar gy de macht ziet neêrgeveld
 Der Loevesteinsche Dwingelanden,
 Die WILLEM haatten, en de Leer,
 Die God, door MAURITS, vry van banden,
 In Neêrland heeft gevest wel eer.

Juich nu verheugd, ten allen tyden,
 Gy allen die den Vorst bemind,
 Daar God hem redden wou uit lyden,
 En weder stellen in 't Bewind,

Daar Hy zyn Gemaalin en Telgen,
 Met hem, verlostte uit den nood,
 Tot vreugd der lang verdrukte Belgen,
 Door FREDERIK, die ons bystand bood.

De bystand, van die Vorst genooten,
 Blyft in 't geheugen vastgeprint,
 En moet het liefde-vuur vergrooten,
 Van elk oprecht Oranje – vrind,
 Men zing verheugd: "de *Koning* leeve!
 "Die, door zyn macht, en *Brunswyks* Held,
 "Ons heeft de Vryheid weer gegeeuen,
 Dat elk zyn weldaan dankend meld."

Zing steeds, vivat, Prins WILLEM leeve,
 Tot heil van Kerk en Vaderland!
 God, die hem redding wilde geeuen,
 Geleide hem steeds by de hand,
 Hy doe hem, met de Zeven Staaten,
 Bevordren Neêrlands waar belang,
 Tot vreugd der braave Onderzaaten,
 Vivat, Prins WILLEM leeve lang!

Vivat, lang leeve WILHELMINE!
 Des Vorsten dierbre Gemaalin,
 Wiens leed tot Neêrlands heil moest dienen,
 God wil die schrandre Kroon – Vorstin,
 Tot nut van haar geliefde Telgen,
 Tot vreugd van haar Doorlucht Gemaal,
 Tot blydschap van 's Lands waare Belgen,
 Steeds zegenen, in *Leeuwendaal*.

Vivat, Vorstelyke Looten,
Van WILLEM, Neêrlands Oogenlyn!
Die, uit de Oranje – Stam gesprooten,
Voor Neêrlands Belg zo dierbaar zyn;
JEHOVAH doe hen heerlyk bloeijen,
Hy doe, in Godvrucht en Verstand,
Dit drietal Panden weelig groeijen,
Tot Eer Zyns Naams, voor Kerk en Land.

Lied, voor de waare oranje – draagers.

Stem: *Wilhelmus van Nassouwen.*

Ik wil 't Oranje draagen,
 Tot *Iyfte* WILLEM's Eer,
 Nu hy, in deeze dagen,
 Verheugd mag leeven weer,
 Daar God hem tot Zyn Wooning,
 Met zyn Doorlucht Geslacht,
 Gebragt heeft, door de Koning
 Van *Pruissen's* Legermacht.

Ik zal nu vrolyk weezen,
 En, met een bly gemoed,
 Daar Snoodäarts straffen vreezen,
 Steeds zingen, God is goed,
 Hy hoorde de gebeden
 Der Vroomen, die, in 't Land,
 Voor de Erfstadhouder streedden,
 En red hem door Zyn Hand.

Schoon zommigen dit *teken*,
 Tot 's Vorsten Eer, uit dwang
 Maar droegen, voor zes weeken,
 Ik wil myn leeven lang

't Oranje vrolyk draagen,
 En danken God den Heer,
 Dat Hy, in deeze dagen,
 Ons schonk de Vryheid weer.

Men zegt ons, Prinsgezinden,
 In dit vernederd Land,
 Om dat wy WILLEM minden,
 Te leggen aan een band;
 Maar die ons wilde drukken,
 Heeft God, door *Pruissen's* Macht,
 Vernederd, en doen bukken,
 Tot heil van 't vroom Geslacht.

Laat ons, met blyde klanken,
 God, die ons uit de nood
 Verlost heeft, hartlyk danken,
 Zyn liefd' is eindloos groot,
 Die Hy ons wou bewyzen,
 Daar Hy ons uit den druk
 Deed met den Prins herryzen,
 En aan ons gaf geluk.

Laat ons, verëend, steeds smeeken,
 O Heer! wil in ons Land
 Tog alle de gebreken
 Herstellen, door uw Hand;
 Laat lang Prins WILLEM leeven,
 Tot heil van Land en Kerk,
 Wil hem uw bystand geeven
 In zyn zwaarwichtig werk.

Wil door Uw Geest hem leiden,
 Op dat hy, steeds verheugd,
 Zig mag in U verblyden,
 En doe altoos in vreugd,
 Zyn Gemaalin en Kindren
 Hier leeven, laat geen kruis
 Nog ongeval, meer hindren
 't Doorluchte Oranje – Huis.

En wil al de Overheden,
 Die, met de Prins, ons Land
 Wel stieren, steeds bekleeden
 Met wysheid, wil verstand
 Hen geeven, dat uw Zegen,
 Elk die 's Lands heil betracht,
 Geniet op zyne wegen,
 Tot 't laatste Nageslacht.

Lied, op de patriotten.***Stem: Pantalon door konst verheven.***

Ach! wat baat uw kragtloos woeden,
 Zogenaamde Patriot!
 Zoek uw troost in tegenspoeden,
 Zyt te vreedden met uw lot;
 Moet uw macht en dwangzucht buigen,
 Dit 's der Oproermaakers deel,
 Laat dit BARNEVELD getuigen,
 Elk zyn beurt is niet te veel. *bis.*

Gy zagt steeds de Prins te drukken.
 Gy woud Meesters zyn van 't Land,
 Ieder moest hier voor u bukken,
Vyfde WILLEM moest aan kant,
 Gy verbrak gezwooren Eeden,
 Om maar Baas te zyn geheel,
 Gy ging 't Heiligst Recht vertreedden,
 't Was uw beurt, maar ach! te veel. *bis.*

Zogenaamde Vryheids – Zoonen!
 Gy woud ons in slaverny
 In dit vrye Land doen wonen,
 Door uw snoode dwingelandy,

Gy wou 't Vaderland regeeren,
 Niet ten deele, maar geheel,
 Doch nu zal men u beheeren,
 Elk zyn beurt is niet te veel. *bis.*

Dikwils hoorde men u schreeuwen,
 Gy zoud al 't Oranje – vee
 Hier uitroeijen, en, als Leeuwen
 Dapper vegten, maar, ô jee!
 Toen 't de tyd was om te stryden,
 Zag men u niet op 't tooneel,
 Daarom moet gy smaad nu lyden,
 Elk zyn beurt is niet te veel. *bis.*

O, wat waart gy dappre Helden!
 In het zuipen van de wyn,
 In het lastren, in het schelden,
 In het spuuwen van fenyn,
 In het vloeken, in het liegen,
 En gy zocht hier, in 't geheel,
 Ieder een maar te bedriegen,
 't Was uw beurt, maar ach! te veel. *bis.*

Nu de Prins weer is verheven,
 In 't door u vernederd Land,
 Nu hy weer in eer mag leven,
 En hersteld is in zyn stand,
 Nu weer Braaven 't Land regeeren,
 Zucht gy, om dat zy geheel,
 U, en uwe macht, verneëren,
 Elk zyn beurt is niet te veel. *bis.*

Nu is ook het Exerceeren
 Uwer Helpers afgedaan,
 Zy, die u, met haar Geweeren,
 Ievrig hebben bygestaan,
 Moest 't alles overgeeven,
 Zo verdween uw macht geheel,
 Zo moest uwe dwangzucht sneeven,
 Elk zyn beurt is niet te veel. *bis.*

Wy, die eertyds stil hier zweegen,
 Zingen vrolyk overluid,
 Om dat wy die Vryheid kreegen,
 Om dat 't nu geen Beul meer stuit;
 Vivat, dat Prins WILLEM levee!
 En 't Oranje – Huis geheel,
 Tot onz' vreugd, laat Snoodaarts beeven,
 Elk zyn beurt is niet te veel. *bis.*

***Lied, op de veertigste verjaardag van zyne doorluchtige hoogheid,
Willem de Vyfde, Prins van Oranje en Nassau, enz.***

Stem: *Ach! Ach! ik arme Vrouw.*

Of: *O overgroote dag.*

Terwyl wy nu verheugd,
Den agtsten Maart, in vreugd,
 Als eertyds, vieren mogen,
Zo zullen wy, met vreugd,
Dan vieren deezen dag,
 Van blydschap opgetoogen;
Elk die 's Lands Welvaard mind,
Zingt met ons eensgezind,
 Lang moet Prins WILLEM leven!
Hy is onz' beste Vrind.

Wy mogen nu weer vry,
 echt vergenoegd en bly,
 Oranje – strikken draagen;
 Nu leeven wy weer bly,
 Daar Neêrlands God, in vreugd
 Verandren wil ons klaagen.
 Elk, enz.

De Prins wierd lang ontêerd,
 Gelasterd en verneêrd,
 Tot smart van zyne Vrinden;
 Maar, die 't Heelal regeerd,
 Deed hem, in nood en druk,
 Vertrouwing ondervinden.
 Elk, enz.

De Prins was welgemoed,
 Toen hy in tegenspoed
 En ongeval moest leeven,
 De Prins was welgemoed,
 Vertrouwende dat God
 Hem redding zoude geeven.
 Elk, enz.

En Die heeft hem gered,
 Verhoorende 't gebed
 Van hem, en zyne Vrinden;
 God heeft de Prins gered,
 Tot vreugd der Vroomen, die
 Geduurig hem beminden.
 Elk, enz.

Dewyl hy deezen dag,
 Tot onze blydschap, mag
 Bereiken veertig jaaren,
 Zo laat ons deezen dag
 Zyn Redden danken, dat
 Hy hem in gunst wou spaaren.
 Elk, enz.

Gy, Die hem heeft bevryd
 Van Rampen, en verblyd
 Door Uwe groote daaden,
 Toon verder dat Gy zyt
 Zyn Helper, wil hem steeds
 Met zegen overlaaden.
 Elk, enz.

Wil toch, tot nut van Land
 En Kerk, door Uwe Hand,
 Goedgunstig hem geleiden,
 Wil, met Uw Regte Hand,
 Hem hoeden, en voor druk
 En ramp altoos bevryden.
 Elk, enz.

Wil hem, zyn Gemaalin
 En Kroost, uit tedre min,
 Door Uwen Geest geleiden;
 Wil toch, uit tedre min,
 Dit Vorstelyke Huis
 Door uw Genâ verblyden.
 Elk, enz.

Ei, laat de Prins verheugd,
Tot aller Braaven vreugd,
Nog veele jaaren leeven,
Wil hem, tot onzen vreugd,
Lang spaaren in uw gunst,
En heil en voorspoed geeven.
Elk, enz.

Laat hem, zyn Gemaalin
En Kroost, voor uwe min
En zorg, U altoos looven
Dat elk hen teder min,
En met ons, ongeveinsd,
Steeds roep', *Oranje Boven!*
Elk, enz.

Lied.**Stem: *Wilhelmus van Nassouwen.***

Kom, staak uw droevig treuren,
 Beminnaars van den Heer!
 Wyl God ons op wil beuren,
 Ons red, gelyk wel eer,
 Daar Hy ons uit elenden
 Verlost, en 't doodsgevaar
 Goedgunstig af wil wenden,
 Loof Hem, Godvruchte Schaar!

Laat ons, met blyde klanken,
 Hem geeven lof en eer,
 Laat ons verheugd, Hem danken,
 Daar Hy Prins WILLEM weer
 Wou brengen tot zyn Wooning,
 En redden uit den druk,
 O Groote Hemel – Koning!
 Geef verder hem geluk.

Wil onze Erfstadhouder,
 O aller Vorsten Heer!
 Nu Gy op zyne schouder
 Doet rusten, als wel eer,
 Zyn Hooge Waardigheden
 En Ampten, by de hand
 Steeds leiden, richt zyn treden,
 Tot heil van Kerk en Land.

Laat nimmer ramp hem hindren,
 Noch zyne Gemaalin,
 Wil ook hun dierbre Kindren,
 O God! uit tedre min,
 Met hen genadig hoeden
 Voor tegenspoed en druk,
 Schenk aan hem altoos 't goede,
 Ja, geef hem 't grootst geluk.

Geef die Regeerders zegen,
 Die 't heil van Kerk en Land
 Zeer zwaar op 't harte weegen,
 Gelei hen by de hand,
 Doe hen toch steeds ervaren
 Dat Gy hen hulp en raad
 Kunt schenken, wil hen spaaren
 Tot nut van Kerk en Staat.

Geef, Braaven, die hier woonen,
 Uw heil, ô groote God!
 Wil ons met zegen kroonen,
 Geef ons dit zalig lot,
 Dat Neêrlands Burgren leeven
 Als Broeders, met elkaâr,
 En wil ons 't goede geeven,
 Bescherm ons voor gevaar.

Laat nimmer onheil shade,
 Ons dierbaar Vaderland,
 Maar breng dat, uit genade,
 Weer in verheven stand,

Wil tog in gunst vergeeven,
Om JEZUS wil, al 't kwaad,
Dat wy zo lang bedreeven,
Blyf onze Toeverlaat.

Wil, door Uw Geest ons leider
Op 't pad der waare deugd,
Maak ons ten allen tyden
Door Uwe daân verheugd;
Doe ons steeds dankbaar weezen,
Dat de Erfstadhouder weer,
Door U, gelyk voor deezen,
Hersteld is in zyn eer.

Lied, voor Haarlem's Schuttery, opgericht in 1788.

Stem: *Wilhelmus van Nassauwen.*

Kom laat ons vrolyk zingen,
 O *Haarlem's* Schuttery!
 Door tyds – omwentelingen,
 Zo mogen wy weer bly,
 Bevryd van dwangzucht, leeven,
 Ons wierd, tot onze vreugd,
 De wapens weer gegeven,
 Kom, zingen wy verheugd.

Ons wierden de Geweeren
 Ontnomen 't voor'ge jaar,
 Men zocht ons te overheeren,
 Wy zaten in gevaar;
 In druk en tegenheden,
 Om dat wy onzen Eed
 Niet wilden overtreden,
 Gelyk een ander deed.

Om dat wy nimmer smaaden
 En scholden NASSAU's Vorst,
 Die, lang met smart belaadend,
 De laster heeft getorst,
 Maar hem oprecht bemindend,
 Ook toen hy wierd ontëerd,
 Toen wierden wy, zyn Vrinden,
 In *Haarlem* ook verneërd.

Maar nu, uit tegenheden,
 Die Vorst, in Nederland,
 Gered is, op gebeden
 Der Vroomen, door Gods Hand,
 Nu hy in vreugd mag leeven
 Met zyn Doorluchtig Huis,
 Door God, Die heil wou geeven,
 Zyn wy ook vry van kruis.

Nu hy weer is verheeven
 In Eer, in Nederland,
 Nu zyne Haaters beeven,
 En leggen aan een band,
 Ny wy ons zien regeeren,
 Door Braaven, als wel eer,
 Zo juichen wy ter eeren
 Van Neërlands God en Heer.

Nu is 't *Oranje Boven*,
 Nu zwygt de Oproer – kreet,
 De dwangzucht is verstooven,
 Wy zyn bevryd van leed;

Nu mogen wy weer leeven
Verheugd, in Nederland,
Nu word ons weer gegeven
De wapens in de hand.

**

Die zullen wy gebruiken,
Om, volgens plicht en eed,
Het snood geweld te fnuiken,
Wy zyn te zaam gereed
Om voor de rust te waaken
Der Stad, by dag en nacht,
Terwyl wy vreedde smaaken,
En vreugde op de Wacht.

Lied.**Op een aangenaame wys.**

De Prins leeft in ons Land thans weer,
 Tot vreugd der goeden, in zyn eer;
 De Landverdersers zyn ontsteld,
 Om dat die Braave Oranje – Held
 Gered is door den Heer.

De Prins, die eertyds wierd versmaad,
 Leeft nu weer in verheven staat,
 Zy, die hem smaadden, zyn verneêrd,
 Door Hem, die 't gansch Heelal regeerd,
 Door Neêrlands Toeverlaat.

De Prins, die eertyds wierd veracht,
 Leeft nu in eer, met zyn Geslacht,
 Die hem verachten zyn vergaan,
 Om dat zy konden niet bestaan
 Voor *Pruissen's* Legermacht.

De Prins was eertyds in gevaar,
 Maar, op 't gebed der Vroome Schaar,
 Heeft God hem uit gevaar en druk
 Gered, hy gaf aan hem geluk,
 Door eenen Adelaar.

Des Prinsen Gemaalin en Zaad
 Die wierden eertyds ook versmaad,
 Maar God, Die heeft, in gunst, gered
 Haar voeten uit des Boozen net,
 Hy was haar Toeverlaat.

Den Prins, die Gy, in Nederland,
 Hersteld heeft in verheven stand,
 Wil die, ô Heer! steeds in zyn werk,
 Tot heil van Vaderland en Kerk,
 Geleiden door Uw Hand.

Den Prins laat die, door U, ô Heer!
 Bestierd, steeds leeven tot Uw Eer,
 Behoed hem toch voor ongeval,
 En zend altoos in 't traanendal
 Op hem Uw Zegen neêr.

Des Prinsen schrandre Gemaalin,
 Die Gy, ô Heer! uit tedre min
 Verloste, laat die, 't allen tyd,
 Uw heil ontvangen, maak verblyd
 In U steeds die Vorstin.

Des Prinsen dierbre Kindren, Heer!
 Zend die geduurig zegen neêr,
 Doe hen altoos, in u verheugd,
 Betreedden 't pad der waare deugd,
 Dat uwen Geest hen leer.

De Prins, zyn Gemaalin en Zaad,
 En Neêrlands Kerk- en Burgerstaat,
 Elk Braaven, die dit Land bewoond,
 Zy steeds door U met heil bekroond,
 O, Neêrlands Toeverlaat!

Lied.**Stem: *Wilhelmus van Nassouwen.***

Kom, laat ons vrolyk weezen,
 Nu de Erfstadhouder weer,
 In Neêrland, als voor deezen,
 Hersteld is in zyn Eer;
 Kom, laat ons eere geeven,
 Aan God, die, door Zyn Hand,
 Den Prins thans weer doet leeven
 In zyn verheven stand.

O, dat nu al de Leden
 Van ons Gemeenebest,
 Met hem, in zoete vreedden
 Bestieren dit Gewest;
 Dat al die ons regeeren
 Met hem, vereend van hart,
 Ons door Gods kragt beheeren,
 Zo leefd men vry van smart.

Mogt zo de liefde bloeijen,
 Dan zou men, als voorheen,
 Ons Land zien weelig groeijen,
 Dan zou men, in 't gemeen,
 De rampen die ons drukten
 Vergeeten, dan zou dra
 't Onheild waar onder 't bukten,
 Vergaan; ô dat 't zo gaa!

Gelei, ô Heer! de Staaten
 Geduurig by de hand,
 Wil hen toch nooit verlaaten,
 Doe hen, voor Kerk en Land,
 Met de Erfstadhouder waaken,
 Geef hen Uw hulp en raad,
 Richt zelve hunne zaaken,
 En wees hun Toeverlaat.

Laat *Vyfde* WILLEM leeven
 Tot heil van Land en Kerk,
 Wil hem Uw bystand geeven,
 In zyn zwaarwichtig werk;
 Wil hen goedgunstig leiden,
 Door Uwen Geest, ô Heer!
 Op dat hy, t'allen tyden,
 Vermelden mag Uw Eer.

Laat nimmer onheil shade
 Zyn Gemaalin en Zaad,
 Wil die toch, uit genade,
 Tot nut van Kerk en Staat,
 Lang in Uw gunst doen leeven
 In 't dierbaar Vaderland,
 Wil hen steeds zegen geeven
 En leiden by de hand.

En wil ook de Overheden
 Der Stad, ô Groote God!
 Steeds met Uw heil bekleeden,
 Schenk hen dit zalig lot,

Dat zy altoos ervaaren
Uw trouwe Hulp en Raad,
Wil hen tot nut steeds spaaren
Van Kerk, van Stad van Staat.

Wil ons, die 't Land bewoonen,
Met Uwe zegen, Heer!
Uit vrye gunst bekroonen,
En leer ons, Lof en Eer
Geduurig U te geeven,
Dat gy thans in ons Land
Doet de Erfstadhouder leeven
Weer in verheven stand.

EINDE.